

salvator

DAVIDSFONDS

GROENCOMITE

HEEMVRIENDEN

KESSELS DRIEMAANDELIJKS CULTUREEL TIJDSCHRIFT

Nr 29

Baron Jean van Zuylen van Nyevelt, naar een tekening van Marc Verreydt.

Maart 1979

IN DIT ZOVEELSTE NUMMER VINDT U ...

Kesselhof in rouw bij het heengaan van Baron van Zuylen.

Pastoor Schelkens 50 jaar priester.

De geschiedenis van de wegen op Terlaken.

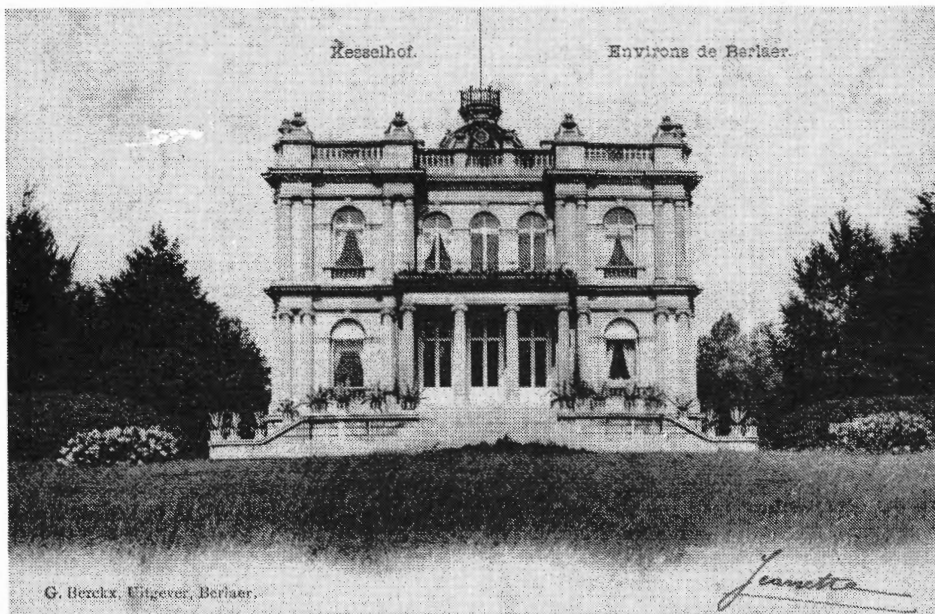
Is ons soldatenplein voor immer verloren?

1979 Jaar van het kind!

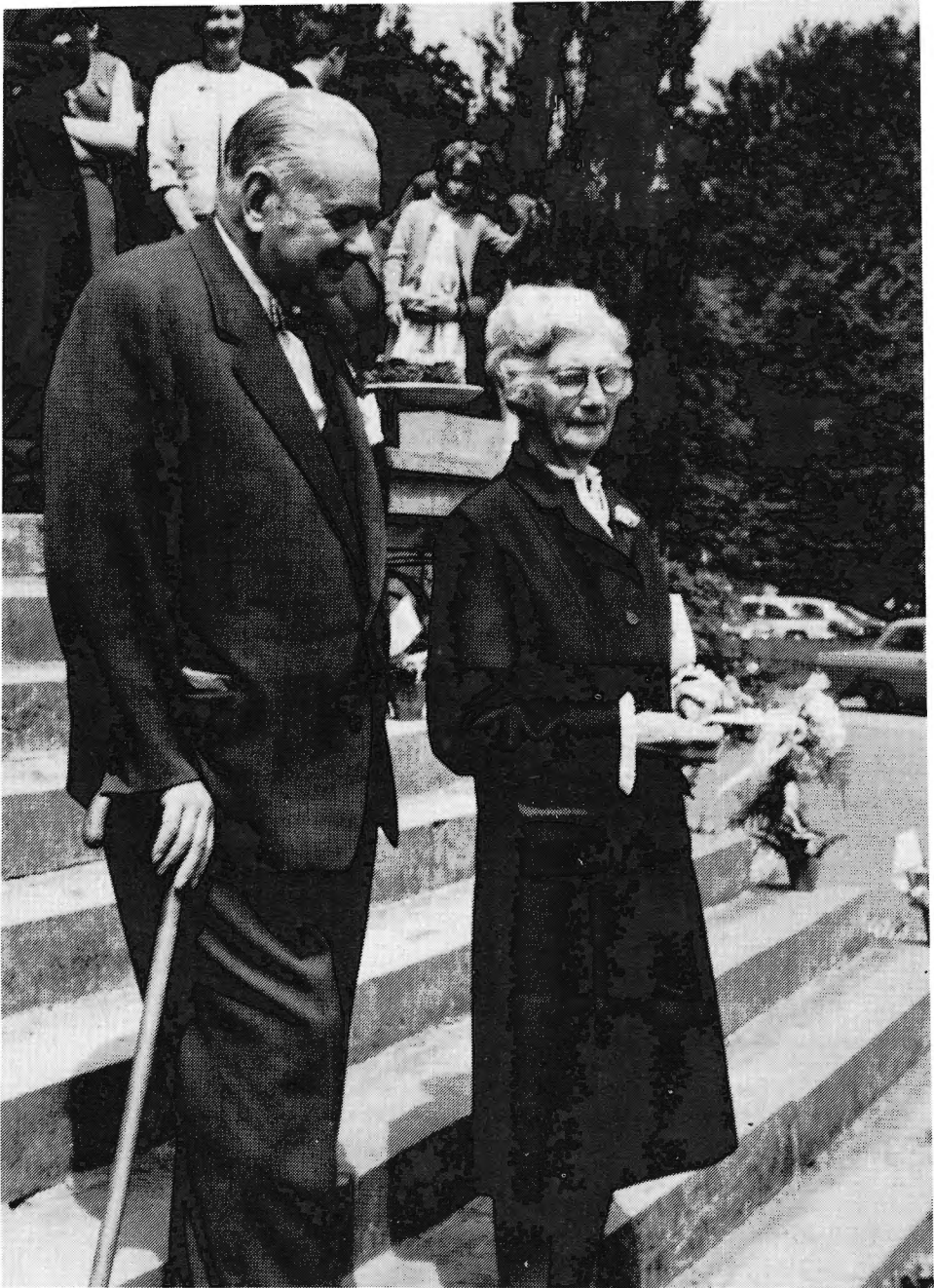
KESSELHOF IN ROUW

Op 26 januari 1979 is baron Jean van Zuylen van Nyevelt overleden. Hij zou in de zomer 89 jaar geworden zijn. Met zijn heengaan is weer een stukje van het vroegere Kessel verdwenen.

Hij werd geboren te Namen op 30 juni 1890 en was de zoon van een franstalige Brusselse edelman, officier bij het leger, die gehuwd was met een Hollandse edeldame.

Kesselhof zoals het er in 1906 uitzag. De aanplantingen lijken nog betrekkelijk jong in vergelijking met de huidige honderdjarige reuzebomen. Kasteel en park dateren immers uit het jaar 1862. Zie Salvator nrs 5, 7 en 10.

Sympathieke opname van de baron en de barones op de trappen voor hun kasteel tijdens de viering van hun gouden bruiloft.

Op weg naar het gemeentehuis voor de receptie.

Zijn opvoeding was, zoals dat in die kringen in die periode hoorde, in het Frans wat echter niet belet heeft dat hij zeer vloeiend een vlot en prachtig Nederlands sprak zoals vrijwel niemand in Kessel deze taal beheerste. Aan de universiteit behaalde hij de titel van landbouwingenieur, sprak bovendien nog perfect Engels, was zeer belezen, intelligent en speelde cello.

In 1914 huwde hij met mevrouw Maria van de Werve, dochter van een der meest adellijke families uit de provincie, die het kasteel sinds 1906 bewoonde. Zij erfde het kasteel en de omliggende landerijen op het einde der twintiger jaren.

Uit hun huwelijk werden vier kinderen geboren : Jacqueline, Diane, Etienne en Pierre. Etienne sneuvelde tijdens de laatste wereldoorlog als piloot bij het Engels leger. Zijn foto hangt vooraan in de kerk samen met 10 andere Kesselaars wier leven werd ontnomen. Zijn andere zoon, Pierre, is nog niet zo lang geleden op middelbare leeftijd gestorven.

Uit hun huwelijk werden vier kinderen geboren. Jacqueline rechts, Diane, Etienne en de jongste Pierre.

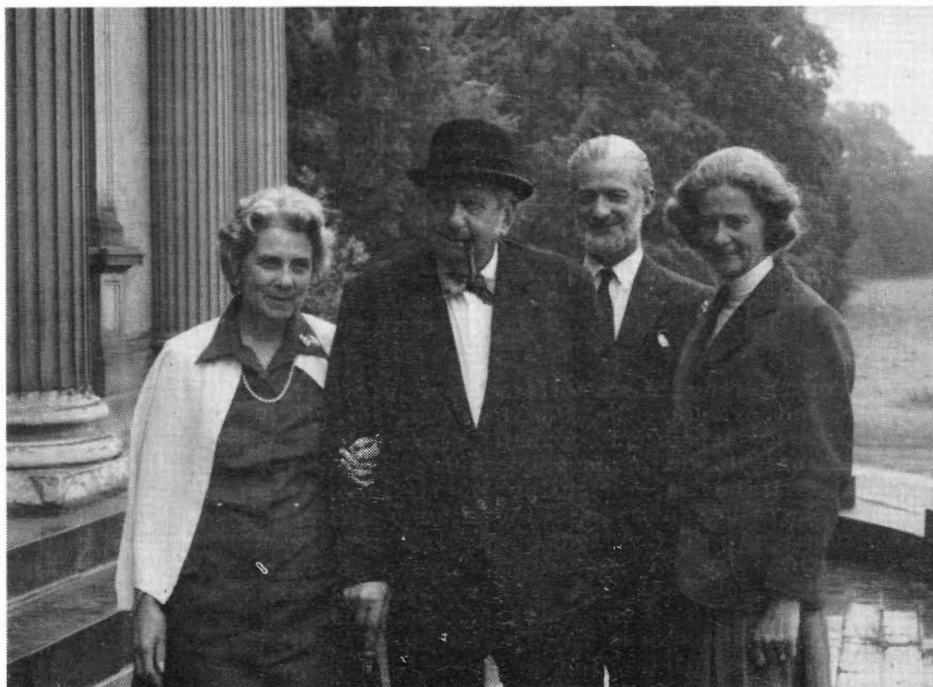
Nog een echte 'Belle-Epoque' opname ter gelegenheid van het huwelijk van een van de dochters van de baron.

In 1947 volgde baron van Zuylen dokter Homans op als burgemeester van Kessel. Dat ambt heeft hij met de hem eigen allure tot in 1962 vervuld. Na de dood van de barones, een eenvoudige, goede en diep christelijke vrouw, leefde hij gans alleen en teruggetrokken tussen zijn vele oude boeken en zijn cello, in het Chinese salon van dit grote kasteel te midden van een prachtig enigszins verwilderd park.

Zijn eenzaamheid beschouwde hij nochtans niet als een last. Hij verklapte ons eens dat hij wel veel alleen was, maar zich nooit eenzaam voelde.

Met milde humor en dankbaarheid kon hij neerzien op wat voorbij was. Het was een waar genot hem te horen praten. Hij vertelde honderduit over mensen en dingen met een verbluffende vlotheid en in een sierlijk Nederlands zoals alleen een Hollander dat kan, maar dan zonder Hollands accent.

Hij had zijn eigen kijk op mensen en dingen, mild, zalvend, origineel, soms met een tikje sarkastische humor. Met zijn ongelooflijk sterk geheugen kon hij reeds lang gebeurde feiten tot in de kleinste details met datum en al zo levendig oproepen als waren ze pas gisteren gebeurd.

Familiefoto van recentere datum. De zoon Pierre van Zuylen is onlangs vroegtijdig overleden.

Het prachtige domein rond het kasteel stelde hij volgaarne ter beschikking van wie er om vroeg. Wij hebben er meermaals gebruik van gemaakt om het met trots aan vele wandelgroepen te tonen.

Met baron van Zuylen verdwijnt niet alleen een man van vroegere adel - en dat zag je goed aan hem; hij was nog steeds een 'echte baron' van vroeger - maar vooral iemand die echt van Kessel hield op een behoudsgezinde manier !

Tot vlak voor zijn sterven was hij nog zeer goed bij de geest. Zijn laatste woorden waren :

'Ik neem afscheid van mijn familie ... en van Kessel. Hij maakte een kruisteken en stierf.

In ditzelfde Salvatorreke wordt pastoor Schelkens in de bloemen gezet. De baron gaf zo eens een originele vergelijking tussen hem en pastoor Van Hove, de stichter van de parochie van Kessel-Statie. 'Wij hebben hier twee uitzonderlijke pastoors gehad' zei de baron. 'Pastoor Van Hove die duwde de mensen naar de hemel - allez vooruit, ge moet naar de hemel, maar pastoor

Schelkens deed dat anders, die zegde : lieve, beste mensen laat ons allemaal samen naar de hemel gaan.'

Salvator, biedt aan de achtbare familie zijn christelijke deelneming aan.

PASTOOR L. SCHELKENS 50 JAAR PRIESTER !

Op 2e Kerstdag 1978 vierde onze goede oud-pastoor Louis Schelkens, zijn 50-jarig priesterschap.

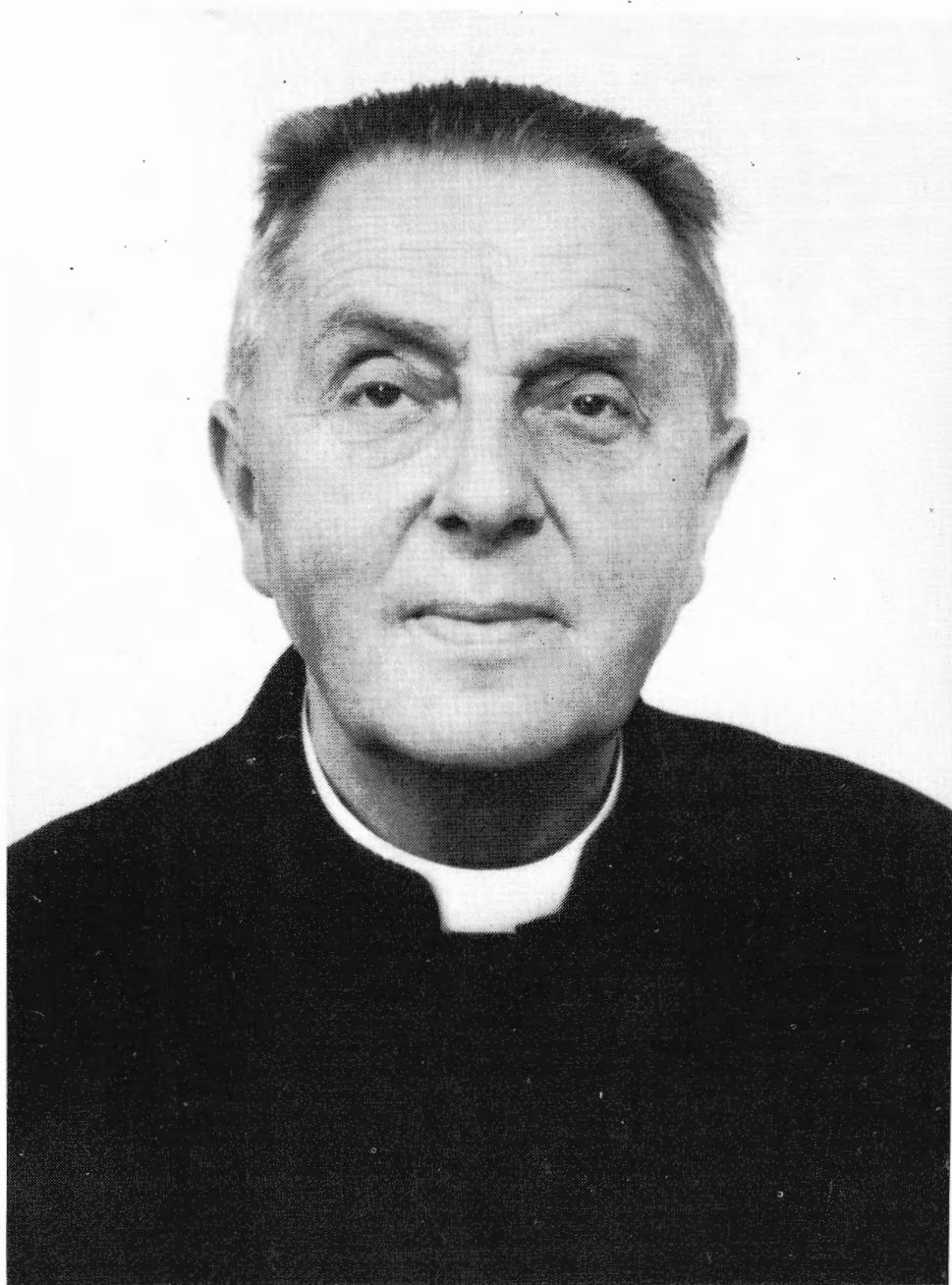
Het ware inderdaad meer gepast geweest dat wij in ons vorig Kerstnummer hier even hadden blijven bij stilstaan, maar tot onze grote schande ... wij wisten het niet ... Enkel dank zij het lovenswaardige initiatief van onze huidige parochiepriesters, om in naam van gans de parochie aan pastoor Schelkens ter gelegenheid van zijn priesterjubileum 50 rozen aan te bieden, zijn wij deze heuglijke gebeurtenis te weten gekomen. Ons nummer 28 was toen al in druk ... Nostra culpa, nostra maxima culpa !

Moesten wij ooit in ons bladje over slechts één enkel persoon, die voor Kessel van de allergrootste betekenis is geweest, hebben geschreven, dan zou dat ongetwijfeld onze goede pastoor Schelkens zijn geweest.

Velen onder ons hebben hem tijdens de oorlogsjaren nog gekend als directeur van het Sint-Gummarus College te Lier. Voor zijn leerlingen was hij een streng directeur. Dat kon toen nog ! Maar tegelijkertijd was hij de directeur met het meevoelende hart. Het gebeurde meer dan eens dat de klaslokalen niet altijd verwarmd waren zoals dat hoorde omdat hij de schaarse oorlogskolen, bestemd voor de verwarming van het college, had weggegeven aan verkleumde sukkelaars die er tijdens de ellendige oorlogsjaren geen hadden of konden kopen.

Na de oorlog werd hij pastoor benoemd in Vremde en in 1951 is hij met zijn oneindige liefde voor God en de mensen naar ons gekomen.

Zij hebben hem hier echt op zijn 'Kessels' ingehaald. De stoet leek in menig opzicht meer op een soort carnavaloptocht, maar het welkom-van-onze-Kesselse-mensen aan de toen reeds legendarisch gekende pastoor Schelkens was er niet minder gemeend om. Het regende emmers water; het waren de tranen van de mensen uit Vremde omdat zij na die korte 7 jaren hun zo geliefde pastoor aan Kessel moesten afstaan.

Pastoor Schelkens heeft zijn priesterzijn zo heerlijk schoon beleefd. Kessel en Salvator zeggen nogmaals 'Dank U goede pastoor Schelkens'

En inderdaad, de komst van pastoor Schelkens naar Kessel is voor ieder van ons een heldere waterval van Gods overvloedige genade geweest. Niemand, neen niemand, heeft onze mensen toen zo leren bidden als hij. Pastoor Schelkens was en is nog steeds de pastoor die biddend vertrouwt op de goedheid van God en de mensen.

Zijn ganse leven is één stralende diep beleefde liefdesrelatie tot God en de mensen geweest en onbewust wekte hij door zijn voorbeeld bij zijn parochianen eveneens het verlangen op naar een persoonlijke gerichtheid tot God. Dit persoonlijk gebed, waar wij allemaal toch zo'n behoefte aan hebben, wordt heden ten dage verwaarloosd of verkommt in de koele administratieve bijna ambtelijke sfeer van een overgeorganiseerde kerk die haar eigen gebedsfeer vernietigt. In de plaats wordt ons een subjectloze en situatielose gebedstaal opgedrongen. Die wekt wel de indruk dat ze een bidden voor allen is, maar tegelijk roept ze de vraag op wie zich eigenlijk nog als subject in dat bidden herkent. Wordt dat 'algemene' gebed niet vaak een soort liefdeloze integratie van juist die mensen die niet over een eigen taal beschikken, voor wie bidden dus een probleem is, doch die er misschien het meest behoefte aan hebben.

Pastoor Schelkens 'preekte' haast nooit, maar hij bezat daarentegen de uitzonderlijke gave de mensen tot in het diepste van hun wezen te raken door het aanhalen van eenvoudige banale voorbeelden uit het alledaagse leven.

Kesselse 'voormannen' openden de optocht tijdens de inhaling van pastoor Schelkens.

De straten waerdoor pastoor Schelkens stoetsgewijze en triomfantelijk werd ingehaald, werden door onze Kesselse bezemkeersters eerst schoongeveegd.

Hoe dikwijls zei hij niet : 'Wellicht is er iemand in uw familie of in de geburen tegen wie U al jaren lang stom loopt en niet meer spreekt. Wat er ook gebeurd is, reik hem of haar de hand en zeg dat alles vergeten en vergeven is!'

Zo deed pastoor Schelkens alle mensen bidden in hun eigen eenvoudige taal ...

Pastoor Schelkens was de priester met het meevoelende hart. Zijn hele leven heeft hij zijn hart weggeschonken en niet zelden liep over zijn wang een stille traan om zoveel leed, zoveel onrecht en verdriet, waarvoor ook hij in zijn schamel mens zijn geen uitleg vond. Maar hij verraste je ook steeds met zijn spontane blijde lach die, als een lied om de goedheid van de mensen, als in een steeds weerkerende lente, alles weer schoon en nieuw maakt.

Hij was een man die altijd luisterde naar de taal van zijn hart: priester gebleven naar de oude stempel, de eenvoudige pastoor van vóór het concilie, maar hoogst modern door zijn hart boor-

devol liefde en goedheid. Boven zijn leven staat, als een uitdaging aan onze moderne maatschappij, waarin God vergeten wordt en uiteindelijk alleen nog macht, geld en sex telt, in gouden letters : Stultus propter Christum : ik was een dwaas om Christus wil.

Voor hem telde slechts het gebod van de liefde. Hij puurde uit de liefde de kracht om ons altijd weer aan te manen: 'Hebt toch elkander lief', 'laat ons in liefde samen zijn'. In hem zagen wij de belichaming van het woord van St.-Paulus, tweeduizend jaar geleden opgetekend, en nog altijd zo aktueel : als ge de liefde niet hebt zijt ge niets.

Pastoor Schelkens heeft zijn priesterschap en zijn priesterzijn zo heerlijk schoon beleefd. Hij had slechts oog voor het goede en het schone rondom hem, voor de stille en ware dingen. Hij geloofde ondanks alles, nog in zijn evenmens, vooral in de nederigen en de geringen, de simpele eenvoudige mensen rondom hem, die eerlijk staan tegenover God en het leven. Hiervan getuigt nog één van zijn nieuwjaarsbrieven, gericht tot zijn vele vrienden over heel de wereld verspreid, en waarin hij persoonlijk schrijft : 'met vochtige ogen ben ik elk jaar de ontroerde getuige van de goedheid van de mensen, van uw goedheid. Het is zo heerlijk priester te zijn...'

Allen zijn wij de getuigen geweest van zijn grenzeloze toewijding en goedheid. Hij lenigde zo dikwijls de noden en gaf met gulle hand van de morgen tot de avond als uit een horen van overvloed die nooit leeggeraakte. Op alle mogelijke en onmogelijke uren kon men hem ergens aantreffen aan een ziekbed en leed hij met de lijdenden. Hij kende alle klinieken en ziekenhuizen van uren in de ronde, hij zalfde ons heimwee en verdriet. Hij bezocht de gevangenen, dieven en moordenaars : Stultus propter Christum ... hij was zo'n dwaas om de Liefde van de Heer ...

Hij beschouwde het als een heilige plicht te leven voor de armen, de kinderen, zijn liefste kinderen, voor de verworpenen en de verschopten, voor de zieken, de weduwen en de wezen, voor de gevangenen; voor hen die in deze zenuwzieke wereld eenzaam hongeren naar wat rechtvaardigheid, genegenheid en vriendschap. Voor hem telde geen geld, geen eer. Stultus propter Christum. Hij was zo'n dwaze om de Liefde van de Heer.

Hij was de grote vriend van onze kinderen. Hij ging er zo graag mee door 't dorp; hand in hand 'de kinderen zijn des levens blommen'. Hij voelde zich zo gelukkig in hun nabijheid en zij bij hem. Men kon het zo duidelijk aan hem merken dat zij voor hem een zoete bron waren waar hij zich aan laafde ...

Nu hij al zo lang uit Kessel is kloppen wij nogmaals rouwmoedig op de borst voor ons onbegrip en negeren, voor onze onverschilligheid : wij hebben hem zo dikwijls alleen gelaten ! Wij hebben allemaal te kort geschoten in onze liefde en plicht van dankbaarheid tegenover hem !

Ook de zigeuners die op deze heuglijke dag in Kessel gelegerd waren heetten pastoor Schelkens hartelijk welkom...of waren het echte Kesselaars?

In deze snel veranderende wereld waarin het priesterbeeld zo gewijzigd werd, staat hij nog zo ongeslagen, zo torenhoog verheven. Hij is een veilige baken gebleven in de storm die toch zo lelijk heeft huis gehouden ... Hij heeft er verschillenden zien wegvallen, ook uit zijn eigen omgeving en vriendenkring; priesters voor wie de strijd te zwaar werd en die door twijfel in deze verstikkende wereld tenonder gingen. De laksheid, de afvalligheid, ja vooral die moordende stille afvalligheid van onze eigen mensen, het bijna totale verlies van onze jeugd en jonge volwassenen voor de kerk, het alles overheersende materialisme waarin geen tijd of plaats meer is voor hogere waarden. In deze, zo noodlottige maar ook zo boeiende tijd heeft hij door zijn leven getuigenis afgelegd voor de Waarheid. Hij was een lichtend voorbeeld van de levende God; getuigenis voor die waarheid heeft hij van op de kansel eens afgelegd toe hij zei dat hij 42 jaar priester was en er nog geen sekonde spijt van had !

En wij zullen pastoor Schelkens ook altijd blijven herinneren als de priester van de dagelijkse H. Mis en Communie ! 'Morgenster' 'Morgenster'! Ach wat blijft hier nog van over ? Er is toch zo verschrikkelijk veel veranderd sinds de tijd dat hij uit Kessel is heengegaan. En dit is hoegenaamd geen verwijt aan sommige mensen of aan onze huidige priesters ! Die verandering was immers ook al duidelijk merkbaar tijdens de laatste jaren toen hij nog in Kessel was.

Pastoor Schelkens tijdens het 50-jarig huwelijksjubileum van de baron en de barones.

Ook onze huidige priesters doen hun best, maar zij hebben het ons insziens moeilijker dan tijdens de jaren 50 en 60. Onze tijdsgeest is zo ver afgedwaald. De dingen waaraan wij vroeger waarde hechtten heeft men zoniet overboord gegooid, dan toch gerelativeerd en er is niets voor in de plaats gekomen... Nog nooit hebben wij zoveel welstand gekend maar nog nooit hebben wij met zulke lege handen gestaan ...

Men zegt wel eens dat onze huidige onvoldaanheid bij velen onder ons een soort 'retro-ziekte' heeft verwekt. Maar is dit wel enkel een nostalgisch gevoel ? Is het niet eerder een hun-

keren van ons hart naar de tijd van vroeger omdat sommige dingen veel eenvoudiger leken en wij met onze problemen of ons verdriet spontaan en volledig gratis naar Jezus liepen i.p.v. naar een dure psychiater. Om eens alleen te zijn en te bidden konden wij neerknielen in de stilte van een kerk die altijd open was maar nu tegen moderne rovers en antiekdieven gesloten blijft en nog maar een paar uurtjes per week open gaat om samen-zittend-eucharistie-te-vieren voor degenen die nog willen komen.

En zonder dat wij het zelf beseffen zijn wij meegesleurd in deze snelle maalstroom van de onverschilligheid.

Maar wanneer wij dan nog eens gans onverwacht aan pastoor Schelkens worden herinnerd, die minzame priesterfiguur, zo onvergetelijk en geliefd, dan 'knielen' wij nog eens deemoedig neer en danken God voor 'die man van goeden wil', die legendarisch-goede herder die hij voor Kessel en voor zovele anderen geweest is !

Kessel en Salvator zeggen nogmaals 'dank U pastoor Schelkens' en wensen U in de schaduw van de toren van Broechem, het dorp van uw jeugd, nog vele gelukkige, gezonde en rustige jaren !

VECHTEN TEGEN DE BIERKAAI OF DE GESCHIEDENIS VAN DE WEGEN OP TERLAKEN

De laatste weken werd ons herhaaldelijk de vraag gesteld of de strijdbaarheid van Salvator aan het tanen was op het gebied van milieu- en landschapsbescherming. Voor sommige van onze lezers was het de laatste tijd te veel zoetekoek en te weinig stevige kost. Het hangt er natuurlijk van af wat men van ons blaadje verlangt. Wij weten pertinent zeker dat iedere abonnet zo zijn eigen motieven en verlangens heeft. De ene zoekt het meer in het sentimentele of humoristische, de andere meer in het heemkundige of folkloristische, een derde wil gewoon iets lezen over Kessel, omdat hij er vroeger gewoond heeft, over het Kessel van zijn jeugd; nog een andere beschouwt ons enigszins als barometer van wat er in Kessel gaande is op het domein van ruimtelijke ordening en wat daarbij komt kijken. Er zijn er zelfs die maar zouden willen dat wij steeds met scherp schieten op de gemeentevaders, waarbij politieke berekening dan niet altijd afwezig is.

Wij willen van deze gelegenheid gebruik maken om nogmaals te beklemtonen dat het Salvator niet te doen is om de belangen te dienen van enige politieke groepering. Wanneer wij echter opkomen voor de bescherming van ons dorp, landschap en groen, dan kan het soms niet anders of wij trappen op zere tenen. Veelal

horen deze lichaamsdelen dan toe aan gemeentelijke gezagsdragers omdat juist van hen verwacht wordt dat ze orde op zaken stellen en ingrijpen waar het niet meer door de beugel kan. Zo kan het dus zijn dat onderwerpen die tot de essentie van ons blad behoren raakpunten vertonen met de paden die de gemeentepolitiekers bewandelen. Het is evenwel duidelijk dat onze optiek anders ligt dan deze van een gemeentebestuur, wat dan weer niet wil zeggen dat de twee diametraal tegenover elkaar moeten staan. Wij zouden graag tot een vruchtbare samenwerking komen met de gezagsdragers maar dat daarvoor een minimum van goede wil aan beide kanten vereist is ligt voor de hand.

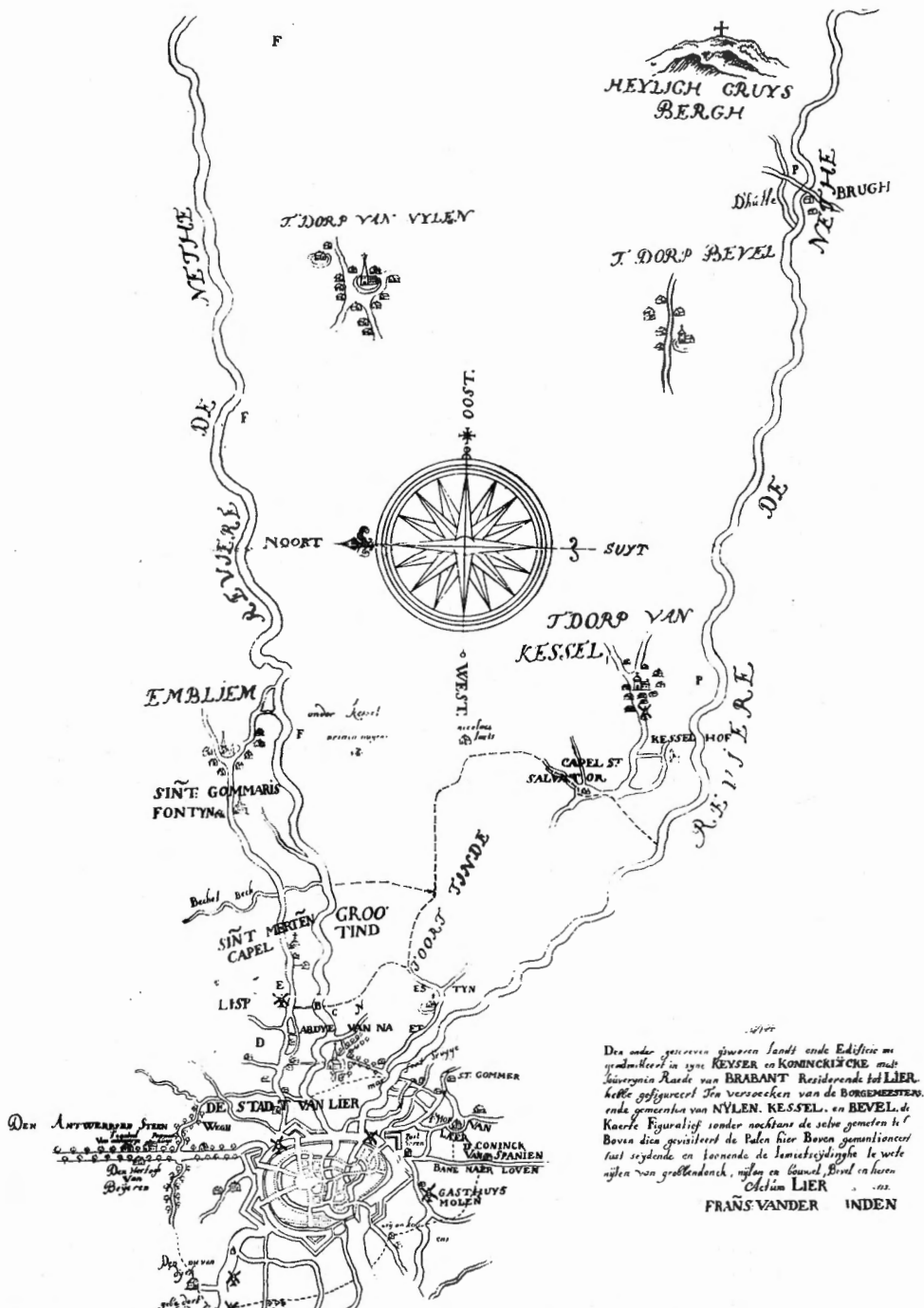
Deze ietwat uitvoerige inleiding om te zeggen dat, hoewel wij niet steeds openlijk erg van leer trekken tegen wantoestanden zulks niet betekent dat wij 'er de riem afleggen', integendeel zelfs ! Wat wij publiceren is dikwijls maar een peulschil vergeleken bij onze schriftelijke contacten met diverse instanties.

Een typisch voorbeeld daarvan is de historie van de wegen op Terlaken (verlenging Terlakenweg - verbinding Liersesteenweg via hoeve Bosmans). Het desbetreffende dossier begint reeds respectabele afmetingen aan te nemen, zeer tot onze spijt overigens en zonder er prat op te gaan !

De eerste aanklacht van de toestand door het Groencomité aan het Gemeentebestuur dateert van 18 oktober 1977. Wij kregen op 20 oktober 1977 reeds een antwoord, luidend als volgt : "In verband met uw schrijven van 18.10.77 houdende de afsluiting van een wegverbinding Terlakenweg-Liersesteenweg, hebben wij de eer U mede te delen dat de huurder van de betrokken weide bereid is een wegenis open te laten aan de zijkant van het perceel. Indien U met dit voorstel niet kunt akkoord gaan en U denkt benadeeld te zijn en vermits het College desbetreffend niet bevoegd is, kunt U zich wenden tot de heer Vrederechter voor het instellen van een verzoeningsprocedure".

Het Groencomité reageert op 15 november 1977 in een uitvoerig gemotiveerd schrijven waarvan de kern hierna volgt : de bewuste wegen zijn eeuwenoud en staan reeds getekend op een 17de eeuws kaartje. Oude mensen te Kessel hebben nooit anders geweten dan dat deze wegen beschouwd werden als publiek toegankelijk voor iedereen. Dit wordt op de eerste plaats bevestigd door de familie Bosmans, die van vader op zoon de gronden waarover de wegen lopen reeds van voor de eerste wereldoorlog in huur had en steeds het publiek karakter ervan gerespecteerd heeft.

Volgens de rechtspraak hebben wegen, die niet in de Atlas der Buurtwegen werden opgenomen en die sinds een zeer onheuglijk tijdstip bestaan en dus sinds meer dan 30 jaar normaal door het publiek gebruikt worden, afgedaan een privaat karakter te hebben ook al liggen ze op privaat terrein; zij zijn door 30-jarige verjaring door de gemeente verkregen. Welnu, het toezicht op de publieke wegen moet door de plaatselijke politie gebeuren.

17e eeuwse kaartje waarop de onwettelijk afgesloten wegen reeds voorkomen!
Zie wegedeelte Kesselhof en Capel St.-Saluator.

Het standpunt van het gemeentebestuur is dan ook zeer laakbaar, maar het is onze mening dat de wil of de moed om op te treden gewoon ontbreekt.

Jaren geleden zou men voor zoiets waarschijnlijk de champetter op de huid gekregen hebben maar nu kan dat alles zo maar gebeuren in een moderne fusiegemeente met een 'up to date' politiekorps. Het was toch de bedoeling met de fusie te komen tot betere administratieve gehelen en efficiëntere bestuursapparaten, of niet ?

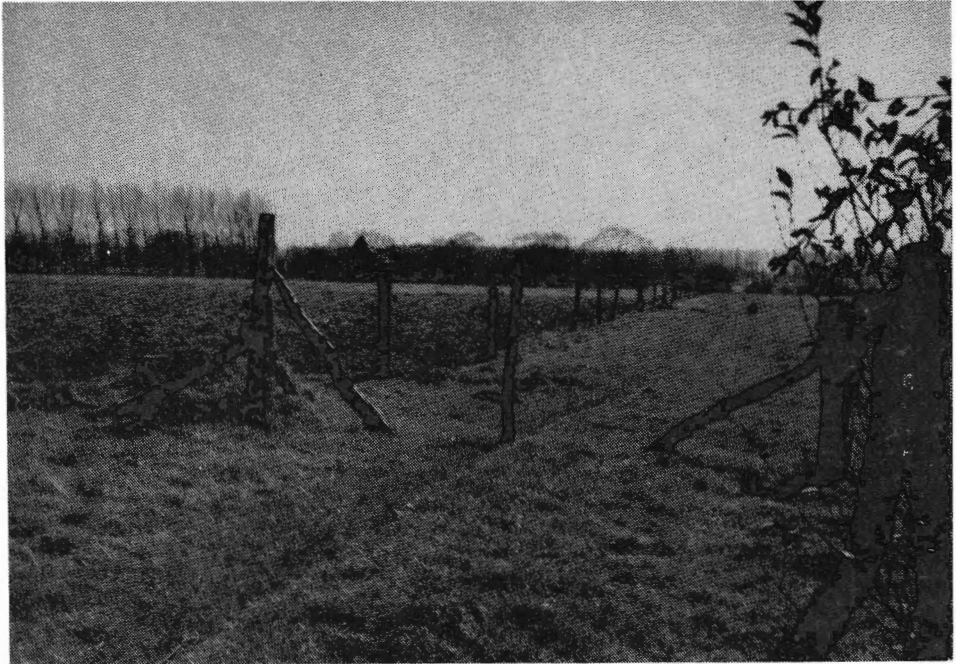
Op 31 januari 1978 weer een antwoord van het gemeentebestuur. De zaak wordt naar de Schepen voor milieu verwezen omdat het probleem meer op diens terrein ligt.

Op 3 februari 1978 volgt een weliswaar uitvoerig antwoord van de Schepen voor milieu en landbouw. Wij kunnen het hier niet geheel weergeven. Het komt hierop neer dat ons voldoening gegeven wordt wat betreft het openmaken van onwettelijk afgesloten - en reeds opnieuw afgesloten - Netedijken, maar wat Terlaken betreft wordt voorgesteld dat men zou vrede nemen met een andere nieuwe weg gelegen langsheen de tuinmuur van de laatste woning voor de hoeve komende van Kessel-centrum. Reden: er moet zuinig omgesprongen worden met landbouwgrond en de afschaffing van de oude weg bespaart veel afsluitingskosten ! Het is duidelijk dat hier het belang van één man (de pachter) verkozen wordt boven het algemeen belang van de gemeenschap en bovendien, die uitleg laat nog niet toe onwettelijkheden te begaan ! De schepen twijfelde ook nog steeds aan het publieke karakter van de weg en verwijst ons andermaal naar de Vrederechter. (En wat betreft het zuinig zijn met landbouwgrond; wij zouden dat argument kunnen begrijpen indien er niet jaarlijks duizenden hectaren goede landbouwgrond in België voor woningbouw worden verkaveld).

Op 7 maart 1978 reageert de Salvatorgroep in een brief ondertekend door de drie verantwoordelijke uitgevers om de gemeente aan te sporen tot een meer kordate houding, nu alle juridische argumenten in de hand werden gespeeld.

Rond dit tijdstip werd de kwestie ook opgeworpen in de Nijlense gemeenteraad, maar onder allerlei voorwendsels werd kans gezien de zaak verder op de lange baan te schuiven.

Op 14 maart 1978 krijgen wij een antwoord van het gemeentebestuur. Hierin betreurt men dat wij geen vrede nemen met de wegomlegging terwijl verder gezegd wordt dat men niet verder kan gaan dan een taak van begeleiding en meezoeken naar een oplossing. Eigenlijk komt dat neer op begeleiding van de overtreder en meezoeken in de verkeerde richting. Wij werden nogmaals verwezen naar de Vrederechter terwijl de pachter van ons standpunt schriftelijk in kennis werd gesteld door de gemeente.

Tussen de twee bekende boerderijen op de Liersesteenweg werd de eeuwenoude weg, zonder zich te storen aan de wettelijke bepalingen, hermetisch afgesloten. Grooooot Nijlen liet begaan...

Op 8 mei 1978 reageert de pachter met een antwoord van een notaris die door hem geraadpleegd werd. Het antwoord gericht aan het gemeentebestuur wordt ons door dit bestuur op 25 mei 1978 ter kennis gebracht. De notaris slaat de bal volkomen mis. Wij besparen U de uitleg.

Op 7 juli 1978 wordt in een stevig gefundeerd schrijven aan de gemeente gereageerd.

Op 26 juli 1978 antwoordt het schepencollege dat ons standpunt aan de pachter werd overgemaakt voor overleg met zijn raadgever.

Op 27 september dan ontvangt de secretaris van het Groencomité een brief van het gemeentebestuur waarbij kopie is gevoegd van een schrijven van de huurder. Deze laatste zegt hierin dat hij bij zijn standpunt blijft en dat hij zelfs verbod kreeg van de eigenares en haar beheerder der goederen om gelijk welke doorgang toe te staan 'daar er geen doorgang was, geen is en geen zal zijn!' (sic).

Hier staat de lezer stil ... het klinkt profetisch ... Van de bewuste notaris was hier al geen sprake meer !

Op de plaats waar de oude weg verbinding gaf met de Terlakenweg werd alles afgesloten en elk spoor grondig omgeploegd.

Wij beschikken evenwel over een (magere) troost want op 9 februari 1979 verscheen in De Standaard een artikel onder de titel 'België een paradijs voor natuurschenders'. Het betreft een beschuldiging geuit door de groep Natuurbeschermingsaktie Limburg (NAL) van de Bond Beter Leefmilieu. Wij citeren : 'Wetten of beschermingsbesluiten kan je hier rustig negeren...' en verder 'maar wanneer we als organisatie sterk staan, wil dat nog niet zeggen dat we ook even succesrijk te werk kunnen gaan. De tegenstand is enorm hard. Het is ongelooflijk wat je in dit landje allemaal mag doen als je over geld of politieke macht beschikt. De burgemeesters laten oogluikend overtredingen van de wet toe. En als er dan - meestal onder druk van de milieugroepen - toch een proces tegen de overtreder wordt uitgesproken, dan begint het administratief-politiek gekonkelofoes pas voor goed. Burgemeester en/of Staatssecretaris doen hun uiterste best om niet tot een uitvoering van uitgesproken vonnissen te moeten overgaan. Je zou er als milieugroepering de moed bij verliezen'.

Tot daar het citaat.

De moed gaan wij er niet bij verliezen, want wij hebben nog een andere troost. Wij weten dat de oude Romeinen dat verschijnsel

reeds kenden toen ze zegden : 'Quid leges sine moribus' Wat baten wetten als het volk lelijke manieren heeft !

Wij beseffen tenslotte heel goed dat er in de wereld van vandaag erger dingen gebeuren dan wat wij hier aanklagen maar wij dachten dat het 'Jaar van het dorp' nu eens in 't bijzonder het geschikte moment was om wat respect op te brengen voor de eigenheden van een dorp. Want, zeg nu eens eerlijk, wat blijft er over van al die pensenkermis en Breughelfeesten die het jaar van het dorp hebben gesierd ?

Een promotor van het Jaar van het dorp die de meest elementaire wetten vierkant aan zijn laars lapt en als dank hiervoor door onze opgetogen burgervaders publiek wordt gelauwerd ?

TOUWTREKKEN OM HET SOLDATENPLEIN

Feiten op een rijtje

Het Salvatorplein of soldatenplein hoorde destijds samen met de omgevende landerijen aan het klooster van Nazareth.

Het terrein werd voor de eerste keer voor militaire doeleinden gebruikt tijdens de veroveringstochten van de Franse koning Louis XIV die een stuk van de Oostenrijkse Nederlanden wou inpalmen. De Franse achterhoede werd er in 1709 aangevallen door Oostenrijkse benden die het gemunt hadden op de paarden van de troep. Op de oude stafkaarten staat deze aflapperij als miniveldslag vermeld aan het Kapelleke en de Dobbelhoeve (zie Salvator nr. 28).

Wegens de verbeurdverklaring van de kloostergoederen tijdens de Franse revolutie en bezetting kwam het plein na heel wat wederwaardigheden in het bezit van de stad Lier. Het stadsbestuur stelde het veld ter beschikking van het garnizoen om er te exerceren. Generaties kanonniers hielden er het gras kort door ruggelingse waarneming van het uitspannel. Daarbij werd er vlijtig op een graspijltje gesabbeld.

Tijdens de jongste wereldoorlog werden er onder zwaar labuur magere oogsten onttrokken aan de schrale grond. Na het vertrek van het opleidingscentrum voor piotten uit Lier in 1954 geraakte het terrein in onbruik. Het Mechels garnizoen bivakkeerde er nog een paar dagen per jaar en de natuur kreeg de vrije teugel. Het mager veld is ondertussen opgegroeid tot een heerlijke oase van groene rust waar klein wild en grote vrijers de militaire verbodsbepalingen gewoon aan hun zolen lappen en er zaliq stoeien.

Tot in 1968 de stad Lier wat speelgoed wenst te verwerven; het soldatenplein wordt vertuiteld tegen een militair fort. Landsverdediging doet er een reuzezaak aan ! Zij ontdoen zich van een onbruikbare ruïne (grondwaarde + 8 miljoen) en zij verwerwen 18,5 hectare grond die gunstig gelegen is voor eender wat.

In 1969° komt het voorontwerp van het Mechels gewestplan uit; het ganse oefenveld wordt er voorgesteld als parkgebied, aanleunend bij de nieuwe wijk van de Bist. Het voorlopig gewestplan van 1974 heeft de parkbestemming echter weggevaagd en de neutrale witte kleur op het plan verbergt bedoelingen die het licht schuwen.

Het definitieve gewestplan van 1976 heeft de invloed van de machtigen achter de schermen al eventjes aangetoond : de bestemming van het plein is grotendeels neutraal wit maar 1/5 werd reeds tot bouwzone gepromoveerd ! Voor de rest van de koek is het touwtrekken reeds begonnen. Het Ministerie van Landsverdediging laboreert momenteel aan de renovatie van het domaniaal plan wat in verstaanbare taal betekent : ons soldatenplein wordt verkocht en met het gewonnen geld koopt men elders eigendommen voor de staat.

Bedenkingen achter elkaar

Landsverdediging heeft destijds het soldatenplein verworven aan een grondwaarde van + 450.000 F per hectare. Rekening houdend met de muntontwaarding komt dat vandaag overeen met 900.000 F per hectare, de prijs voor slechte landbouwgrond. Vruchtbare landbouwgrond haalt nu reeds een goede 1,3 miljoen per hectare. De totale waarde van het soldatenplein schommelt momenteel tussen 16 en 20 miljoen, maar onze soldatenminister vraagt nu voor die grond een minimumprijs van 80 miljoen, meer dan het vijfvoudige van de eigenlijke waarde ! Zoiets noemt men grondspeculatie en het slechte voorbeeld komt van boven uit, van dezelfde die ons wetten voorschotelen tegen de grondspeculatie !

De gemeente Nijlen kan zoiets niet betalen; hun laatste cent is sedert lang in het bodemloze zwembad gegooid en de bankroete fusie- en ruziemakers weten niet meer van welk hout pijlen maken. Iedereen zal nu wel overtuigd zijn dat de fusie een groot fiasco is !

Door het sjacheren met een woekerprijs heeft Landsverdediging het soldatenplein rijp gemaakt voor bouwgrond wat een vervalsing is van de spelregels. Alleen Ruimtelijke Ordening kan en mag bij koninklijk besluit en op gemotiveerd voorstel van het gemeentebestuur aan het gewestplan een wijziging brengen in de bestemming van gronden.

Een Nijlens schepen pleegde destijds in een serieuze gazet een artikel over ons soldatenplein. In de gemeenteraad ontstond hierover heibel omdat het schepencollege het standpunt van de gazettenschrijvende kulturele schepen als een persoonlijke en niet bindende mening afwimpelde.

Toegangspoort tot de eeuwenoude abdij van Nazareth te Lier. De abdij werd tijdens de Franse revolutie totaal verwoest.

Wij vermoeden dat het schepencollege geen officieel standpunt durft innemen omdat er een winstgevend zaakje te rapen ligt voor de beroepsverkavelaars die overal hun invloeden hebben, ook binnen de bestuurscoalitie ! Het ontbreken van een openbaar standpunt laat een onderhandse afspraak vermoeden. De farizeeërs uit het politieke sanhedrin zullen met de vroegere Mechelse catechismus in de hand krijzen dat wij hoofdzone plegen door kwaad vermoeden. Mogen wij echter rouwmoedig de zonden van anderen belijden :

1. Landsverdediging zondigt door het opleggen van een woekerprijs.
2. Ruimtelijke Ordening laat na een bestemming te geven aan het afgedankte oefenplein en zondigt aldus door verzuim.
3. Door zijn dubieuze houding werkt het schepencollege al die zonden in de hand en volgens het oude Mechelse boekje is dat een vreemde zonde !

Besluit

Het groene staatsdomein aan het Kapelleke dreigt voor de Kesselse gemeenschap definitief verloren te gaan en dat is een onvergeeflijke en wraakroepende zonde !

Het kind zal dus dit jaar zeer speciaal de aandacht krijgen. Men kan dat op veel verschillende manieren doen, de ene al spitsvondiger dan de andere. Nochtans menen wij dat wij niet ver moeten zoeken wat wij zeer dichtbij kunnen vinden, wij bedoelen : het verkeer veiliger maken, en dan meer bepaald in ons eigen dorp. Wij weten toch allen dat jaarlijks in ons land honderden kinderen het slachtoffer worden van ongevallen, mede door het onachtzaam of onbesuisd optreden van de volwassenen, auto- en motorrijders. Indien wij door een betere naleving van het verkeersreglement er zouden in lukken het aantal ongevallen te verminderen zouden wij reeds een mooie bijdrage tot het jaar van het kind geleverd hebben.

Artikel 40.2 van de wegcode legt een dubbele voorzichtigheid op ten aanzien van kinderen en bejaarden, maar het is in de praktijk dikwijls zo dat er niet veel van terecht komt. Wat de kinderen betreft is deze verplichting opgelegd omdat het een feit is dat zij in hun jeugdige onbezonnenheid impulsief reageren en tevens ervaring missen in het schatten van afstanden en snelheden.

De rechtbanken zullen dan ook veel vlugger aansprakelijkheid van de automobilist in aanmerking nemen ten overstaan van kinderen dan ten overstaan van volwassenen. Van een kind mag men inderdaad steeds een onverhoeds manoeuvre verwachten. Daarom ware het ondermeer gewenst dat streng de hand werd gehouden aan de snelheidsbeperking van 60 km/uur in de bebouwde kommen.

In Duitsland beperkt men de snelheid zelfs tot 50 km/uur en het wordt dan nog nageleefd ! Er is daar inderdaad 'Kontrolle' en de overtreder betaalt !

Voor zover wij weten is de controle op de snelheid in de dorpskom te Kessel totaal onbestaande ! De meeste weggebruikers negeren gewoon de groot geschilderde '60' op het wegdek of de aanwijzingsborden F1 en F3 waartussen de snelheidsbeperking van kracht is.

Te Kessel bijvoorbeeld denken de meeste bestuurders ten onrechte dat zij in de richting Nijlen reeds mogen versnellen aan het benzinstation Mobil, waar de bebouwde kom reikt tot aan de Zandstraat (Huis Van Noten - electriciteit).

Wij dachten op deze wijze ook ons steentje bij te dragen om het milieu waarin wij leven wat kind-vriendelijker te maken !

Maar zonder ook maar de minste controle door de Nijlense politiediensten zal daar bitter weinig van terecht komen.

Heeft men destijds niet beweerd dat de fusies een efficiënter politietoezicht zouden mogelijk maken ?

Verantwoordelijke Uitgevers :

DAVIDSFONDS KESSEL
Romain Verreydt
Landstraat, 37/2
2508 KESSEL

GROENCOMITE KESSEL
Herman Van Regenmortel
Salvatorbaan, 9
2508 KESSEL

HEEMVRIENDEN KESSEL
Frans Lens
Berlaarsesteenweg,31
2508 KESSEL

Redactie en lay-out : Herman Van Regenmortel